

Kapitola 10. Duchovnost a svět s egem / sebou

Předcházející část: Kapitola 9. Dialogy

KAPITOLA 10

Spiritualita a svět

Vážná vnitřní duchovní práce se může zdát nudná a náročná (pro ego), ale je vzrušující pro ducha, který touží vrátit se domů. Vědomí přirozeně hledá svůj zdroj. Tímto způsobem narazí na překážky, od nichž může pravidelně ustoupit, a to může vést k obdobím reflexe a přeorientování.

Období odporu nebo dokonce zděšení jsou normální a dají se očekávat. Jejich řešení je často důsledkem nového kontextu. Ačkoli osobní vůle, motivace, mysl a intelekt jsou silnými nástroji, nemají sílu rozkládat ego, protože jsou jeho součástí. Nicméně jakmile se uchazeč stane oddaným, síla duchovní vůle prostřednictvím Přítomnosti Já dodává potřebnou moc.

Vnitřní práce, která vzniká jako důsledek závazku k osvícení, je občas nesporně zkušenostně obtížná nebo dokonce náročná. Ačkoli toto vzniká kvůli odporu, zdá se, že obtíž může vyvolat ztrátu odvahy nebo pokušení opustit cíl. To je však také očekáváno a proto je to obsaženo ve zpracovaném materiálu.

Kontemplace vede k náhledu následkem nového definování a nových souvislostí. Mezitím pokračují další duchovní praktiky, jako je meditace, modlitby, služba a duchovní skupinové aktivity. Pokračující proces narazí na vnitřní fixace a různé návyky ega, které jsou jeho odměnou a pokušením. Někdy jsou periody ústupu užitečné a jindy je prospěšné aktivní zapojení do duchovních činností.

Často zdánlivě nepřekonatelné překážky mysteriózně a spontánně zmizí a vyřeší se. Kromě obyčejných odporů, které jsou vrozené samotnému egu, a tudíž nejsou skutečně „osobní“, jsou zděděné sklony důsledek karmických faktorů. Ty mohou být někdy intuitivní buď modlitbou, nebo dokonce vyzkoumány zvláštní technikou, jako je například technika vyvolání minulých životů. Přetrvávající vzory ukazují na to, že zdroj problému je stále v nevědomí. A užitečná technika odkrývání předpokládá, že existuje potlačený aspekt v nevědomí, a že nevědomí není jen osobní, ale i kolektivní, popsáné Carlem Jungem jako „kolektivní nevědomí“.

Takže některé problémy jsou pouze karmickým dědictvím lidstva. V praxi například, pokud se ostatní lidé trvale zdají být krutí nebo hrubí, může být užitečné odpustit a modlit se za pomoc pro ten skrytý aspekt v sobě samém, který je krutý, hrubý a neodpouštějící. Tyto aspekty mohou být přijaty, protože jsou do jisté míry neosobní, přesto je za ně odpovědný člověk jako účastná bytost. Například, jestliže jiní lidé vypadají sobečtí nebo lakomí, modlete se za tento aspekt v sobě, který se tímto způsobem projevuje. Je to často překvapující, když člověk

zjistí, jak hluboko je potlačený skrytý trend, který může být jen důsledkem lidského dědictví a zkušeností.

Asketismus

Askeze je užitečná praxe v různých obdobích, ve kterých se člověk dokáže oddělit od smyslů a nekonečného hledání potěšení a pocitů. Úspěch přináší pocit naplnění. Hledání zábavy, vzrušení a lákadel zvyšuje chuť a touhu. To pochází ze zvířecí fáze vývoje a má původ v instinktech. Užitečná technika jak to překonat je zadržet uspokojení smyslových přání, a raději, než usilovat o jejich uspokojení, je lépe se vzdát odporu nebo touhy po samotných pocitech, například pocitu touhy, a neoznačovat je.

Vlastně člověk necítí „hlad“, což je ve skutečnosti nominace, označení a diagnóza. Jsou to jen skutečné fyzické pocity a ne „potřeba“. Když jsou ignorovány a odevzdány, ustupují a zmizí. Proto, pokud existuje touha, ignorujte touhu a soustřeďte se na skutečné pocity samotné. V překvapivě málo minutách touha ustoupí.

Dalším trikem je jíst jen tehdy, když nemáte hlad a jíst profylakticky dříve, aby se zabránilo obnově hladu později. Tento proces je podobný procesu deprogramování Pavlova pokusu.

Asketismus může být disciplínou, která je zavedena do běžného každodenního života na upraveném základě jako hlavní životní styl. To vede k úspoře času, energie, peněz a dalších zdrojů. Je osvobozující objevovat, jak málo potřebujeme k existenci, fungování a užívání si života.

Odříkání

Toto je tradiční typ duchovního ústupu od světa a někdy i pro různá období, jako je dokonce i víkend. Opravdové odříkání, tak, jak ho chápeme, je uplatnění odříkání pro odměny samotného ega a na identifikaci s tělem, emocemi nebo myslí. Odmítnutím a oddělením se prostřednictvím odevzdanosti člověk zjistí, že nic z nich není „já“ nebo dokonce „moje“. Ve skutečnosti jsou to autonomní funkce. Člověk se může také zřeknout hledání zisků nebo světskosti, jako je hledání potěšení, vzrušení nebo dráždění. Může se zřeknout předpokladu, že vnímání je realita nebo podstata. Zřeknutím je možné odvolat investovanou emoční energii a zájem o svět, aniž by jej musel fyzicky opustit.

Formální odříkání jako životní styl bylo a stále je možnost pro oddané, pro něž je takové zásadní rozhodnutí vhodné. Některé komunity mají takové převažující požadavky a mnišské řády jsou dobře známé (trapisti, dominikáni, benediktini, buddhisté, řád Ramakrishna atd.). Většina z nich vyžaduje sliby věrnosti a vážný závazek.

Svět

Planeta je součástí fyzického vesmíru, čímž podléhá jeho přechodům a evoluci fenoménů. Vulkanické erupce, zemětřesení, tsunami, lesní požáry a povodně se znovu

opakují v průběhu eonů času včetně dopadů obřích meteorů, které zaplnily oblohu prachem a zmařily veškerý život. Je tedy naivní předpokládat, že jevy jsou důsledkem lidské hlouposti, slabosti, selhání nebo náboženských systémů víry. Takzvané fenomény „konce časů“ jsou nadbytečné, a to jak před, tak po vzniku Homo sapiens. Bylo mnoho proroků a proroctví, kteří přišli a odešli.

Když velké meteory zasáhly a vyprázdnily oblohu, lidstvo se ještě nenarodilo. Názory, že zemské jevy jsou důkaz „Božího hněvu“, jsou primitivní, naivní a jsou antropomorfním zkreslením Božské reality. Bůh není emočně nevyrovnaný a nepotřebuje psychologickou pomoc, duchovní poradenství, nebo kurz řízeného hněvu.

I kdyby všechny tyto mystifikace byly pravdivé, jaký zájem by na tom měl jednotlivý hledající? Pokud život na Zemi končí, buď za několik let, nebo v roce 6017 nebo 8095, tak co? Co s tím má skutečně co dělat vlastní stupeň duchovní evoluce? Moudří lidé odmítnou veřejné hysterie nebo hromadné sebevraždy, protože někde ve vesmíru byla viděná kometa. Dokonce, i když už by katastrofický „konec časů“ nastal, zdá se být lepší rozhodnutí modlit se, než se zabít, neboť smrt by byla jistá a sebevražda nese karmické následky.

Vývoj lidského vědomí vyjadřuje kulturní a sociální změny, které odrážejí karmické sklony a dědictví celých skupin lidí během velkých časových period. Na Východě je karma běžně akceptována, ale nikoli v západním světě, který dokonce vychvaluje nezodpovědnost, jak ji podporuje moralistický relativismus.

Podle výzkumu kalibrace vědomí je prokazatelné, že každá myšlenka, akce, slovo nebo čin jsou zaznamenány navždy, mimo čas, v nekonečném poli vědomí pro věčnost. Je potvrzeno výzkumem vědomí, že každý je odpovědný vůči Univerzu (Božství) na základě Božské spravedlnosti. Takže každý člověk už má kalibrovatelnou úroveň vědomí od prvního okamžiku narození. Život není ani náhodný, ani libovolný, ani není založen na anarchii. Stratifikované úrovně vědomí mají vliv účinkem svého převládajícího silného „atraktorového pole“ (viz Power vs. Force), podobně jako přitažlivost a vyrovnání.

Otázka: *Jaká je naše zodpovědnost, jako duchovní osoby, ve vztahu ke světovým událostem?*

Odpověď: To závisí na aktuální převládající úrovni vědomí. Zmatek vzniká mícháním úrovní. Jednat podle duchovních principů milosrdenství, odpuštění, lásky a soucitu platí samozřejmě na všech úrovních, ale jak jsou interpretované a jak jsou pochopeny ve vztahu k jednání, závisí na vnímání a na stupni duchovní zralosti.

Zemský život poskytuje maximální karmické příležitosti nejen získat „dobrou“ karmu, ale také odčinit negativní karmu. Například celé populace a skupiny lidí nahromadily pozitivní a negativní duchovní důsledky jako výsledek barbarské divokosti, stejně jako v dnešních titulcích. Existují tedy duchovní „dluhy“ i výhody.

Zatímco se běžně věří, že křesťanství neučí karmu, není to pravda. Učí, skutečně, ale nepoužívá tento specifický termín. Křesťanství učí, že hřích a ctnost mají velmi odlišné následky pro duši po smrti. Patří sem karmické alternativy, ne jen

nebe nebo peklo, ale také očistec. Kromě toho, v tradičním učení je, že se člověk narodil v hříchu kvůli pádu Adama a Evy, a je karmicky postižený podléháním pokušení a odmítáním poslušnosti Bohu. Následně Boží milosrdenství představuje přítomnost Spasitele, který se narodil pro lidské vykoupení.

Jak řekl Ježíš: „Nikdo se nedostane do nebe, jenom skrze mne.“

V buddhismu existuje Lotus Land (nebe), kde aspekt Buddhy mluví jako advokát. V jiné kultuře v jiné době Krišna také učil, že ti, kteří uctívají a milují Boha pod jakýmkoli jménem „jsou mu drazí“. Stejné učení je prezentované v devadesátém prvním žalmu.

Primárním duchovním darem lidské existence je příležitost, kterou je volba z vlastní svobodné vůle a kterou může být Božství zvoleno nebo odmítnuto a je jedno, jak je nazýváno. Tak jsou lidský život a dovolení inkarnovat se jako člověk skvělé dary, jak zdůraznil Buddha.

Záležitosti světa jsou vnímány a interpretovány v souladu s úrovní vědomí. Proto může být svět tragický, smutný, nešťastný nebo strašný, nebo se může naopak zdát lákavý, vzrušující a podnětný. Ve vysokých úrovních nad 500 je svět vnímán se soucitem a jako krásný. Nad úrovní 600 je plný míru a pak, nad 700, jak říká Ramana Maharshi: „Svět, který vidíte (tj. vnímání) vůbec neexistuje, tedy odevzdejte ho Bohu“.

Lidský život je pro nás velkou duchovní příležitostí pro vývoj vědomí, aby se vyvíjelo a dokonce aby dosáhlo Osvícení. Je to projev daru života, skrze který si člověk může nakonec uvědomit Já.

Časově omezený život ve světě je přechodný a krátký, ale jeho následky jsou velmi dlouhodobé. Je tedy proto lepší vážit si příležitosti s vděčností. Duchovní úsilí je samo o sobě výrazem ocenění za tento dar života.

Otázka: *A jak je to s životními překážkami?*

Odpověď: Každý má skrytý dar. Někdy je to příležitost odčinit minulé utrpení, které člověk způsobil ostatním. Někdy je utrpení způsobeno odporem a je důsledkem osobní vůle ega, a proto je potřebné, aby se ego vzdalo. Velmi užitečný je celkový postoj pokory a po kapitulaci je skrytý dar odhalen. O jakou konkrétní situaci se jedná, závisí na tom, jak je koncipována a na souvislostech, tedy co „znamená“.

Otázka: *Je daná událost příležitostí, nebo je to pokušení?*

Odpověď: Z hlediska samotného vědomí by člověk mohl říci, že svět je opravdu amorfní, a že veškerý význam je odvozen od promítané hodnoty, interpretace toho, co člověk vnímá, a myšlení. Pokud převažující lekce umožní vznik určité úrovně vědomí, kde už je nepřipoutanost k úspěchu, touhám nebo potěšení, pokušení světa by mohla být odmítnuta. Také odevzdání postojů by mohlo vést ke skutečnému rozhodnutí předat svět Bohu. Člověk v takové situaci může světové události považovat za výzvu pro nesobeckou službu. Jiný to může vnímat jako volání pro přijetí integrovaného stavu, nebo naopak, pro odmítnutí přijmout jakýkoli postoj,

a může to být viděno jako odraz vnímání a jakékoli rozhodnutí jako marnivost egoismu.

Nemá smysl přijít „zachraňovat svět“, když vnímaný svět je jen iluze předpokládaných hodnot, předpokladů a interpretací. Integrovaný student si vybere to, co se mu zdá být nejvyšší, a vyvíjí se duchovně. Je vlastně největší dar, který může dát svět. To se děje na základě toho, čím člověk je a ne tím, co dělá. Ti opravdu skvělí lidé přišli a odešli, a to, co zanechali, bylo důsledkem toho, čím byli a čím se stali.

Otázka: *Odříkání je tedy interní, nikoliv externí, záležitost.*

Odpověď: Neangažovanost znamená jednat bez volby získat. Akce jsou spontánní a představují potenciál, který vyjadřuje skutečnost. Duchovně oddaný člověk věnuje osobní život duchovnímu vývoji a sladí ho s Pravdou, která je mapou pro orientaci. A obvyklá otázka zní: „Která možnost nebo směr slouží nejvyššímu dobru?“ Slouží ti, kteří stojí a čekají. Někdy mysl nemůže rozeznat les kvůli stromům. Při rozhodování je nejlepší se sladit s kontextem a polem místo s obsahem. Někdy je obtížné rozlišit oběť od služby.

Vědomí na úrovni svědka a pozorovatele je osvobozené od účasti. Pokud je zdokonalené, tak někdy, v pozdější době, může dovolit novou účast, protože kvůli vnitřní neangažovanosti nepodléhá připoutanostem, atrakcím nebo odporům. Akce mohou také představovat karmické sklony, a stejný postup může skutečně mít velmi odlišné významy a důsledky u různých jednotlivců v různých časech a za různých okolností. Proto neexistuje žádný předpokládaný „duchovní“ způsob jak být, nebo jaké zaujímat postoje ke světovým událostem, protože ve skutečnosti existuje mnoho možností. Je to vnitřní disciplína a odevzdání postojů, aby člověk neupadl do pokušení identifikovat se s postojem k dění ve světě.

Události na světě vyvolávají odezvy založené na vnímání. Je to skvělé divadlo, které vyvolává různé projevy vnímání, iluze a projekce postojů. Člověk může buď vypnout televizi a vyhnout se jí, nebo ji vidět jako hlavní nástroj výuky. Panoramatické události celého světa se rozvíjejí a představují množství výrazů lidského ega, tak je televize nekonečná hrací deska. Vnímání může vidět tento odraz života lidského ega jako absurdní, tragický nebo komický. Také může být viděný jako smutný, patetický, vzrušující, srdečný, vyzývavý nebo i směšný. Jako televizní zpravodajský program říká „ty se rozhodni“.

Skutečná otázka zní: Kdo jsi ve skutečnosti „ty“, kdo rozhoduje? To je otázka, na kterou má odpovědět duchovní student. „Ty“ má mnoho možností a člověk si může vybrat libovolnou z nich. Proto je svět kaleidoskopický-tragický-komický-výchovný-absurdní-krutý-milý-ošklivý-opovrženímhodný-žalostný, toto vše je jen přechodná iluze. Je to alegorie.

Duchovní výhodou moderního života je, že životní zkušenosti jsou urychleny prostřednictvím médií. Během velmi krátké doby člověk může být svědkem toho, co v předchozích obdobích trvalo více životů, kde například celá doba života mohla být omezena pouze na zkušenost malého prostoru a na omezenou roli, jako je ovčák nebo vesnický kovář. Nyní jsou předváděny mnohočetné způsoby života, více životů, různé

okolnosti a podmínky, od groteskních zločinů až po korunovaci, domácí rodinné situace, velké války a světové katastrofy.

Ať už využijete televizi jako zobrazení lidského ega nebo ji ignorujete, je to stejně prospěšné, protože je to lidský záměr, který rozhoduje o výsledku. V každém případě to vyžaduje soucit pro sebe a pro ostatní. Určité množství utrpení je neosobní a je následkem tělesnosti, do které se člověk narodil. Tak Buddha nabádal následovníky, aby překonali ego a vyhnuli se znovuzrození, nemoci, chudobě, stáří a smrti. Svět a všechno v něm je přechodné, tudíž lpět na něm přináší utrpení. V důsledku toho zdůraznil oddělení od něj.

Otázka: *A co populární povzbuzování „zúčastnit se“ a „změnit svět“?*

Odpověď: Soucitná pozornost sama o sobě má neviditelný vliv. Výsledky zvoleného jednání jsou následkem záměru a úrovně vědomí. Někdy by svět měl větší prospěch z benigní nezúčastněnosti. Velké války a masivní lidské katastrofy, které trvají po staletí, jsou výsledkem grandiózních plánů ega zapojit se a dělat změny, od Džingischána po Karla Marxe, od Adolfa Hitlera k současným teroristům.

Otázka: *Jak nejlépe sloužit světu?*

Odpověď: Každý individuální vývoj duchovního vědomí každého člověka přispívá k pokroku vědomí celého lidstva. Zvednutím moře jsou zvedány všechny lodě na hladině. Účinek jednání, které pochází ze soucitu, je výsledkem záměru.

Lidské vědomí se vyvíjí prostřednictvím učení, které je často primárně zážitkové. Obvykle se předpokládá „účel a smysl“ lidských událostí. To, co je považováno za vhodné a přiměřené, je důsledkem vnímání a souvislostí. Tedy, zda je jednání vhodné nebo ne, je možnost, která odráží převažující úroveň vědomí, a ne rozlišování reality od podstaty. Každý je zodpovědný a vinný v souladu s vlastní úrovní vědomí.

Zda se „zapojit“ nebo ne odráží marnivost nebo soucit, a je to důsledek celkového pole, jak obsahu, tak kontextu. Akce nebo nečinnost je spontánní reakce toho, čím člověk je, čím se stal. Neexistuje převažující pravidlo správného chování, protože účinky jsou následkem záměru.

Otázka: *Výběr je proto založen na předpokladu a vnějším vzhledu?*

Odpověď: To je také v souladu s fázemi duchovního rozvoje a s celkovým záměrem. Existují období věnovaná učení se odstupu a objektivnosti, a pak období věnovaná překonání neangažovanosti. Každé období má své pokušení a zajímavosti. Specifika duality každé úrovně vědomí byly prodiskutovány v *Překonání úrovní vědomí (Transcending the Levels of Consciousness)*

Otázka: *Kromě toho, co vypadá jako světské volby, existují tedy karmické vlivy a sklony?*

Odpověď: Tyto faktory přispívají k problémům volby, protože ovlivňují pochopení smyslu, významu a důležitých důsledků. Evoluce vede k objevu, který naopak odhaluje nuance, významy a závěry pro další průzkum. To je povaha transcendence,

pomocí které se spontánně vyřeší mnoho paradoxů nebo konfliktů kvůli celkovému sladění se záměrem. Celkový duchovní proces je tedy v souladu s kontemplativním životním stylem, který zahrnuje reflexi a rozvíjení rozlišování.

Otázka: *Měly by celkové následky intenzivního vnitřního duchovního zaměření vést k oddělenosti a neangažovanosti ve světě?*

Odpověď: Jako obecný trend to je charakteristické. Když ustoupí dominance vnímání ega, tak ustoupí i vzhled světa a interpretace mysli. Rozhodnutí jsou založena na předpokladech vnímání. Takže mysl vnímá nekonečné iluze, včetně klasifikací založených na úsudcích. To, co bylo interpretováno jako „dobré“ možnosti, je atraktivní pro volbu a dohodu. Tak všechno vnímání odráží obsah.

Vzory chování jsou výsledkem systémů víry v důsledku převládajících sociálních systémů, které jsou explicitní i implicitní. Tak povinnost volá, otevřeně i v jemných výrazech. Osvojit si cestu oddané neduality dává do souvislosti spíše povinnost následovat Pravdu, než světské zapojení a činnost. Jak nejlépe sloužit světu je shodné s porozuměním.

Otázka: *Jaký je nejprospěšnější pohled na svět pro duchovního studenta / oddaného / hledajícího?*

Odpověď: Předpokládejme, že skutečný „smysl“ světa je dokonale a úplně známý pouze Bohu. Dívejte se na všechno neutrálně, ale i jako na výhodu, která poskytuje optimální příležitost pro duchovní růst a evoluci vědomí. Je to škola pro osvícení a zjevení Božství, která probouzí vědomí o jeho zdroji. Takže usilovat o osvícení slouží světu i Bohu.

Otázka: *A co válka?*

Odpověď: Toto je oblíbená otázka duchovních studentů. Válka je důsledkem klamů, stejně jako je mír následkem pravdy. Války převládaly v devadesáti třech procentech lidských dějin. Válka je endemická pro ego. Být „protiválečným“ je také postoj ega, to předpokládá vševědoucnost. Proto je víc pokročilé předat svět a jeho války Bohu. „Nenávidět válku“ je pouze dalším výrazem pro nenávisť, že? Je lepší milovat mír a mít neodsuzující soucit pro světové války a jeho karmicky ovlivněné účastníky. Chtěli by snad protestující okrást spolutrpící lidstvo o příležitost odčinit negativní karmu a dosáhnout spásy?

Utrpení a smrt jsou důsledky ega a jeho postojů a vnímání. Nejlepší je sloužit světu, usilovat o osvícení a překonat iluze, a ne k nim přispívat. Vševědoucnost je kvalita Božství, ne lidského vnímání. Všimněte si, že duchovní ego se nestává politikou.

„Dogooderismus“ je pastí pro naivní a neopatrné. Buďte „pro“ Boží vůli a Božskou prozřetelnost pro svět a lidstvo. Jak nejlépe „sloužit nejvyššímu dobru“ je v souladu s převažující úrovní vědomí pozorovatele. Neexistuje stejná odpověď pro každého.

Následující část: **Kapitola 11. Učitelé a učení**